

— Васъ питамъ, госпожо, какво се е случило? Защо на работничката Милка очитъ сж насълзени? — извика строго Кети.

— Насълзени ли? Защото е виновна... — процеди пръзъ жби надзирателката.

Кети се промъкна внимателно покрай маситъ и столоветъ, задъ гърбоветъ на смълчалитъ се работнички. Като видъ счупената кукличка на земята, момиченцето се засмъ и каза нѣжно:

— Не се тревожете, госпожице. Азъ ще поправя грѣшката.

Наведе се, взе кукличката и изскочи навънъ. Въ другото отдѣление, дето изработваха голи куклички, животни и разни други чупливи нѣща, единъ работникъ залепи внимателно счупената глава. Само една едва видима рѣзка между очитъ, покрай носа отлѣво, напомняше нещастieto. Госпожа Игнатова повъртъ въ рѣце залепената кукла, усмихна се снизходително и я затвори въ шкафа, дето държаха повреденитъ играчки. А това значеше, че на края на седмицата, за наказание, Милка щѣше да получи тази кукла вмѣсто заплатата си. Очитъ на Кети се напълниха съ сълзи, и за да скрие вълнението си, избѣга бързо навънъ.

*

На Бѣдни вечеръ у Кетини бѣха дошли много гости. Около елхата се бѣха събрали децата и чакаха съ нетърпение да свѣтнатъ свѣщицитъ. На масата подъ окиченитъ клони бѣха наредени много играчки.

— Да си вземе, кой каквото си хареса, — каза бащата на Кети.

За мигъ куклитъ, кончетата, мечкитъ... се намѣриха въ рѣцетъ на децата.

Само Кети седѣше настрана, тѣжна и замислена.

— Какво ти е, Кети?

— Бѣхъ си харесала една кукла... Искамъ да ми я подаришъ, татко.

— Струва ми се, че всички модели сж донесени тукъ, за да ги покажа на гоститъ...

— Не, тази кукла не е тукъ... Тя е съвсемъ особена... Тя е залепена, татко...

Бащата започна да се смѣе съ гласъ. Но лицето на Кети изглеждаше тѣй печално, че той престана да се смѣе.

— Хайде успокой се, детето ми! Още сега ще пратя да донесатъ тази кукла.

— Благодаря ти, татко. Но позволи ми азъ самъ да отида съ колата и да си я взема.

Фабрикантътъ се съгласи.

Следъ половинъ часъ вратата на голѣмия салонъ, дето